

Elegia a la joventut, oda a l'art

«Avui li escric als paisatges del meu abstracte perquè el concret és tan avorrit i trist com un pis d'estudiants sense estudiants»

Jo voldria agafar els camins com si fossen lianes, però no puc, no puc deixar-me anar, deixar-los anar. Em pesa, sempre, l'arribada a una meta concreta, d'aquelles que es celebren, que s'aplaudeixen i que tothom sap reconèixer.

No em val la remullada i xapotejada al riu, allà on la mirada dels altres no és capaç de trobar-te, perquè les aigües són molt fondes o estan massa revoltes. Com explica l'escriptora Marta Sanz en *Lección de anatomía*, sempre tinc aquell cuc que s'alimenta de l'aprovació dels demés i que no em deixa postergar les obligacions i, en canvi, sempre m'obliga a postergar el gaudi.

I curiosament i suposo que per la seua relació d'oposats, este paisatge selvàtic de lianes i aigües misterioses se m'apareix en un pis d'estudiants buit, entre el caos que provoca un silenci no volgut, per dir-me que solte les expectatives i que la buidor de les parets blanques no és perquè hi haja d'escriure res, sinó perquè s'ha imposat un gran parèntesis este any 2020.

Malgrat tot, vull escriure, vull escriure-li una elegia a este any de la meua joventut, de la nostra joventut, per dir-li que encara l'espero, entre ciment o arbres, tan se val, per reclamar-li el deute de cridar i ballar amb la força d'un vent huracanat una nit de concert. Que volem cantar veritats a l'univers, aliat de les nostres frustracions, les veritats que ara només aboquem en petit comitè, en els llençols que ens eixuguen les llàgrimes i en el paper, que s'estriparà de tanta nostàlgia...

Sí, avui li escric als paisatges del meu abstracte perquè el concret és tan avorrit i trist com un pis d'estudiants sense estudiants, com una cursa amb una meta obligada o com un riu sense fons.

A les retallades d'este any, se li suma la falta d'emoció, les papallones han mort només desplegar les ales. I per a això, precisament, serveix l'art, per curar-nos les penes, per despertar les papallones i per regalar-nos l'energia que ens permet seguir fent amb les lianes, les curses i els rius atípics que es despleguen en el nostre imaginari.